Artojas

O Vynuoge,
Prabilk, aš noriu sužinoti iš tiesų.
Ir tau aš klausimus užduosiu.
Prašau, nebetylėk, nes darosi baisu –
tikiuosi, atsakydama paguosi.

Kai vynuogyną aš pradėjau,
maniau, jie garbins, girs mane.
Akimirką sustabdyt norėjau,
tačiau vėl svečiuos jie pas tave.

Sakyk, kiek sykių pumpurus išvysti palikai?
Kiek derlių man beliko?
Ar po manęs tai tęs vaikai?
Ar vertas mano darbas bent skatiko?

Vynuogė

Nurimk, artojau, ir prisėsk
manųjų lapų tu pavėsy.
Grubia ranka mane paliesk,
kol švelniai ūsu tavo ausį glamonės.

Po tvano pirmasis buvo Nojus,
kuris mane sodino,
nes po labai ilgos kelionės
jis taip ištroško mano vyno.

Jasonas pylė vyną ir dievams,
ir pats po mūšio troškulį malšino.
Net Dzeuso pasipylusiems žaibams
jis skiedė ir negėrė gryno.

Po to atėjo Rymas, frankai ir germanai,
ir kultūra aš patapau.
Tačiau dabar ne tik mane jie tapo –
dabar spalvas juose jau aš tapau.

Dar buvo ir tokių, kur draudė, plėšė ir naikino,
bet tik todėl, kad paslapčia jie atsigertų
mano kraujo – vyno.

Žinai gi pats – istorija kartojas,
tokių kaip tu ateina čia kasdieną,
tad po artojo visada ateis ir artojas.
Mylėjau ir mylėsiu juos kiekvieną.

Taigi tvirtai stovėk ir nesikrimsk,
jei amžiui bėgant jie pamirš tave,
nes tavo siela prisimins,
kai ją atkimšime – vyne.

© Evaldas Mikalajūnas. Visos teisės saugomos.
Eilėraštį viešinti, kopijuoti ar platinti be autoriaus sutikimo draudžiama.